загубилъ свой домъ, той претърпѣлъ всичкото величие на своята загуба. Въ едно ~~свое~~ писмо до мене, което бѣхъ него време (бѣхъ учитель въ Robert College) въ Цариградъ, отъ тогова изстрадано и покру-разявана го прѣдупредилъ (съ време още) съ загадоч~~[illegible]~~ езикъ за наближаващата война, което го увещавахъ да прибере всичко свое цѣнно и да ми го прати на хранение, ~~въ Цариградъ~~. Той съ горчиви сълзи оплакваше тая своя загуба, ~~и въ своето отчаяние~~ не толкозъ за себе си, както казваше, колкото за народътъ и потомството, и въ своето отчаяние бѣше изговорилъ жестокитѣ думи "по добрѣ да бѣхъ загинълъ, ~~азъ~~, нежели да ся изгубятъ за винаги онія мои разбори които, както азъ вече, никой другъ ще ~~може~~ въ слѣдствие ~~не~~ никога да възстанови".[1] И наистина на възрастъ гони уже 80 годишна, той нямаше да има оная енергия и онова време да се залови изново да събира онова което на нѣколко пъти е изгубвалъ и сполучвалъ да възстанови въ по младитѣ си години. Слабата вече идея (за тая невъзг[illegible]) не му даваше прѣдвидѣ да ~~почне~~ ~~да работи~~ се залови на тая работа. Освѣнъ това голѣмия часть отъ старитѣ му бѣха записвани отъ хора отдавна вече между живитѣ, или отъ лица и въ мѣста които нямаше да посѣти и види втори пѫть поради ~~[illegible]~~ новитѣ обстоятелства. Само нѣщо огнение го караше да търси друго занятие което да го отвлича отъ мисъль и вайкание за изгубеното. Това занятие той намѣри въ начало въ участието което за

1) ~~На тозъ часъ неможахъ да намѣря писмото за да цити~~рамъ буквално думитѣ му; приводихъ ги до колкото